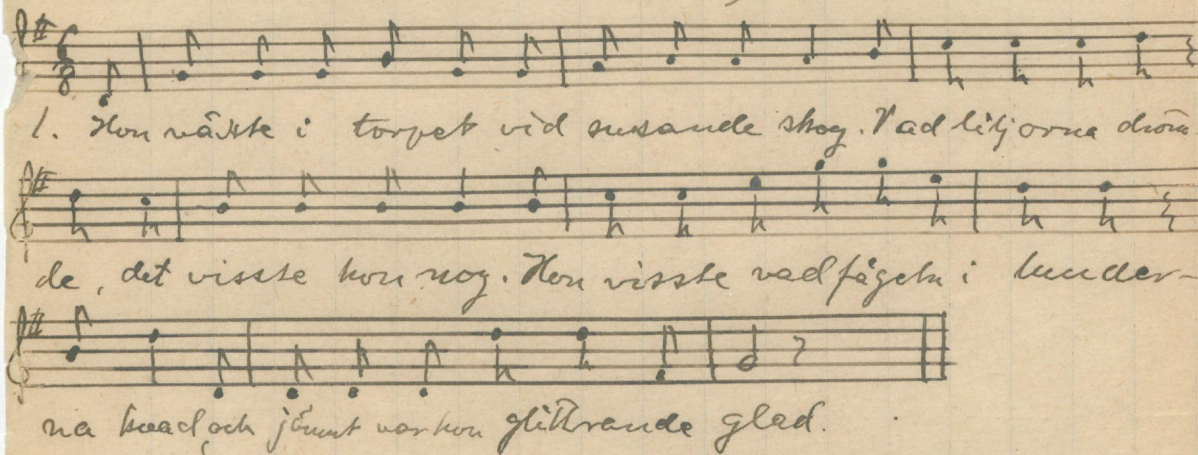
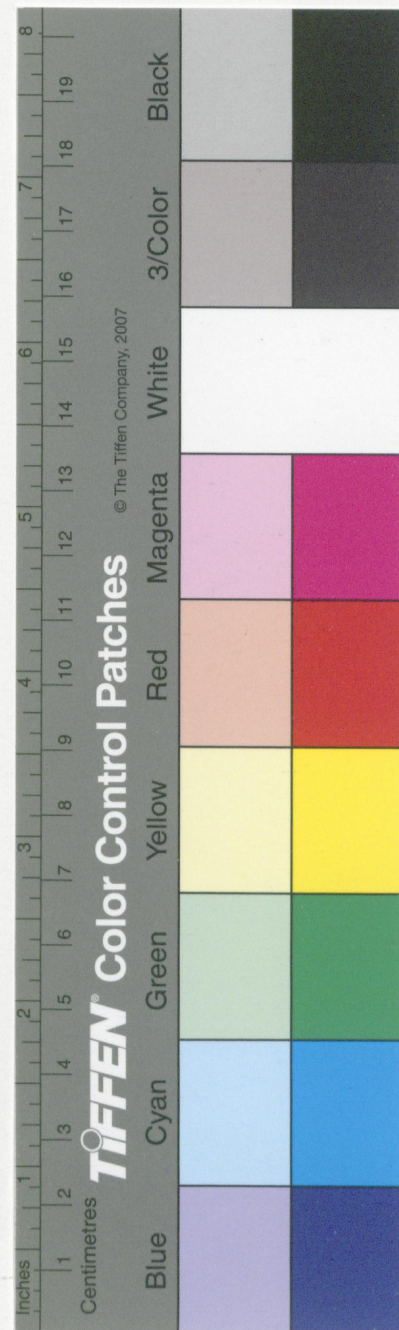

144
52. Hon väckte i torpet
(Ebenäs; Skåldö)

144

2. Men de grågo, en fastman hon fick,
hon leste så stolt i rita krigslike skick.
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls
att beundra färderna hans hel.
3. De skulle ha gift sig, men freden tog slut.
Mot kornen av Ryssland drog kornen ut.
Med Gustav den tredje drog gossar åstad,
De var han så rofylld och glad.
4. En dag när på åkorn hon hävande band,
då kom där ett bud i på pånmanade band
Bäst visan om Fingel bland tärnorna göd,
då sads det, att jossen var död.

5. Hon stod där så röd bland de vaggande art,
 "Her dog han?" hon frågde nu därmed starkt,
 "Han väjde sig manligt bland kulornas bed,
 Och då blev hon glittrande glad."
6. O, redan bland skyltar på grönskande äng,
 i ryshon, "hon sade, "min brudliga sång,
 Låshönt är att somna bland rögen i frid
 i skördarnas gyllene tid."
7. Han bade sig under och slumrade gata,
 så badden i stugan hon fördes så bratt,
 Hon log in i döden och viskade röd,
 och aldrig sågs vackrare skörd."
8. Och fåglarna sjöngo på grönskande gräs,
 "O, slumra, vi höllo så hjärtligt dig av,
 Du band på din käve, din visade kvad,
 och jämnt var du glittrande glad."

